

сълъ има едно крайно противорѣчие. На пръвѣ погледѣ това противирѣчие е грамадно. Вие казвате: азъ се движа, а той иска да ни докаже, че нѣма движение. Допуснете сега, че нашата вселена, колкото и да е голѣма, има свой радиусъ, въ видѣ на права линия, която се движи. Прѣдставете си, че тази линия е материална, дълга нѣколко трилиони километри, и по нея сж наредени живи същества. Да кажемъ, че завъртитѣ тази линия съ такава скоростъ, че да може въ 24 часа да обиколи единъ пътъ цѣлата вселена. Можете ли да изчислите крайната точка на това движение? Когато цѣлата линия, цѣлиятъ радиусъ направи едно голѣмо обръщание, точката, въ която радиуса е опрѣнъ, нѣма да направи никакво движение, тя само ще се мърда на едно мѣсто. Ако това е само една проекция на нашия умъ, то ние само мислимъ, че има движение. Напримѣръ, вечерно врѣме когато спишъ, ти ходишъ по планини, по гори, на гости тукъ-тамъ, а тѣлото ти седи на едно мѣсто. Съ какво ходишъ? Ти казвашъ: азъ ходихъ на слънцето и се върнахъ. Питамъ: дѣйствително, ходилъ ли си на слънцето? Но, тѣзи нѣща не сж съществени. Въпросътъ е, дали има движение. Въ свѣта има движение, има и далечина, така е. Въ психологията, обаче, има други едни състояния, които ние опрѣдѣляме. Човѣкъ нѣкоя пътъ казва: азъ съмъ падналъ, потъналъ съмъ много долу. Кждѣ си падналъ? --- Тѣй дълбоко съмъ потъналъ, че едва ли ще мога нѣкога да излѣза навънъ. Туй падане за него е тѣй реално, че той вѣрва въ това. Другъ пътъ човѣкъ казва: азъ съмъ високо, горѣ на небето. Питамъ: какъ е възможно сега